

N:o 5.

Af Herr A. Rosenqvist: Om införande i gällande Bevillningsstadga af bestämmelser derom, att skattskyldig ej må åtnjuta afdrag för de skatter till stat eller kommun, han för sin inkomst erlägger.

Enligt 29 § i Kongl. Kungörelsen den 15 Oktober sistlidna år angående allmänna bevillningen eger en hvar rättighet att till de olika taxeringsnämnderna meddela upplysning om sina inkomsters och tillgångars verkliga belopp; men för tvenne klasser af skattskyldige är detta icke allenast rättighet utan tillika skyldighet. Jemlikt föreskrifterna uti 24, 25, 26, 27 och 28 §§ af nämnda bevillningsstadga, åligger det nemligen vederbörande myndigheter och styrelser vid ansvar att till bevillningsberedning och sedermera, om så fordras, till taxeringskomité aflemna fullständiga och noggranna uppgifter rörande:

1:o. *Löntagare*, vare sig statens, stads eller menighets, allmän inrättnings eller stiftelses, äfvensom med Kongl. Maj:ts oktroj försedt verks eller bolags — för inkomst af löner, arfvoden, pensioner eller andra löneförmåner;

2:o. *Bolag*, som fått sina bolagsregler af Kongl. Maj:t stadfästade och antingen stå under offentlig kontroll eller hafva inskränkt ansvarighet, enligt aktielagen den 6 Oktober 1848, för den under senaste räkenskapsåret uppkomna vinst.

Nämnda klasser äro således derutinnan likställda, att de kunna för sin fulla inkomst beskattas; men i tillämpningen uppstår dock i de flesta fall skiljaktighet.

Uti Bevillningsstadgans 7 §, som afhandlar grunderna för beräkning af inkomst utaf kapital och arbete efter II Art., stadgas i I mom., att afdrag ej får ske för den skattskyldiges och hans familjs lefnadskostnader eller dertill hänförliga utgifter; hvarföre och då bland de uti

samma paragrafs 2 mom. uppräknade afdrag å löneinkomst, hvartill löntagare är berättigad, de skatter till stat och kommun, som löntagare för sina löneförmåner har att erlägga, icke finnas nämnda; så torde här af tydliggen framgå, att så beskaffade skatter måste anses tillhöra det slags utgifter, för hvilka skattskyldig, enligt åberopade § 7 mom. 1, ej är berättigad att åtnjuta afdrag vid bevillnings påförande.

En sådan tolkning har ock, såsom allmänt bekant torde vara, gjort sig vid bevillningsstadgans tillämpning gällande i fråga om löntagarnes klass; men lika känt torde ock vara, att, beträffande den klass af skattskyldige, som, i likhet med hvad om löntagare finnes stadgadt, är skyldig noggrant uppgifva sin inkomst, nemligen sådana bolag, som förut äro nämnda, har en motsatt tolkning, med få undantag, vunnit tillämpning, i ty att sagda bolag, vid fullgörande af föreskriften i 26 § om uppgifvande af sin vinst, derifrån afdraga erlagda krono- och andra utskulder, ett förfarande, som hittills med ganska få undantag fått utan anmärkning eller rättelse af taxeringsmyndigheterna passera, till förmån för bolagsdelegare, hvilka mindre än löntagare och andra må anses vara af sådan förmån i behof.

Då sålunda bevillningsstadgan i dess nuvarande skick lemna rum för en tydning, som omöjliggen kan vara med dess anda och mening öfverensstämmande, men denna tolkning beröfvar staten så väl som kommunen en icke obetydlig inkomst, i hvilket afseende må till exempel anmärkas, att beloppet af de krono- och kommunalutskulder, hvarmed Skandinaviska kreditaktiebolaget för år 1879 fått minska sin beskattningsbara nettovinst, enligt revisionsberättelsen utgjort icke mindre än 62,383 kronor 66 öre, så synes ett förklarande tillägg i bevillningsstadgan af nöden till förekommande af den ojemnhet och orättvisa i beskattningen, som i förenämnda hänseende egt rum; och får jag därför värdsamt hemställa,

att Bevillningsstadgan i 7 § 1 mom. eller, om det anses lämpligare, på annat ställe, må gifvas sådan lydelse, att deraf oförtydbart framgår, att skattskyldig ej må åtnjuta afdrag för de skatter till stat eller kommun, han för sin inkomst erlägger.

Stockholm i Januari 1881.

A. Rosenqvist.

Häruti instämmer

A. Andersson
i Intagan.